

MAHALLELER NEDEN YAZILMALI, NASIL YAZILMALI? - 2-

Mahalleleri oluşturan dört önemli unsur; tarih, çevre, insan ve kültürdür. Mahalleler yazılırken onun bu özelliklerine dikkat edilmelidir. Aksi halde mahalleler, tam olarak yazılmış olmaz ve anlatılanlar çok sathî kalır. Her şeyden önce mahalle biraz tarih, biraz çevre, biraz insan demek değildir midir?

Bugün *Konya Ansiklopedisi* maddeleri içerisinde en çok zorlandığımız konuların başında, mahallelerle özellikle tarihî mahallelerle ilgili maddelerin yazılması geliyor. Mahallelerin yazılması gerçekten zor bir konu. Bu zorluk biraz da mahallelerin yazılmasının geç kalınmasından kaynaklanıyor. Mahallelerle ilgili yıllar önce yapılan çalışmanın bir türlü bitirilememesinin sebebi de budur. Yazılanların çoğu yetersiz kalıyor.

Mahallelerin, akan zaman içerisinde tarihi, mahallenin adının

Mehmet Ali UZ

nereden geldiği ve hangi dönemlerden beri kullanıldığı, varsa bununla ilgili menkıbeler, sınırları, toplum hayatı, mahallenin geçirdiği değişiklikler, tarihî dokusundaki tahribat, tabiat güzellikleri ve tarihî eserleri, eski ve yeni eğitim kurumları, kaldırılan kabristan ve

hazireleri, insan tipleri, yetiştirdiği değerler, mahallelerde oturan köklü aileler, lâkaplar, yeme içme ve insanî münasebetlerle ilgili kültürleri, folkloru, mevsim yaşantıları, mahallelere has özellikler farklı gözlem ve üsluplarla anlatılmalı, ama yazılanlarla mutlaka geçmişten geleceğe bir şeyler aktarılmalıdır.

Bir semt yazarına göre semt, sadece insan ve çevreden ibaret değildir. Semt, hayvanları, çiçekleri ve ağaçları ile bir bütünlük arz eder. Semt anlatımına bunlar da dahil edilmelidir.⁽¹⁾

Bazen de bir semt veya mahallenin diğer bir semt veya mahalle

ile ilişkisi olabilir. Meselâ yakın bir tarihte kurulan Hacı Kaymak Mahallesi Hoca Cihan'dan ayrılmıştır. Hocacıhan'ı yazan yazar, bunlara da yer vermeyi ihmal etmemelidir.

Bütün bunlar anlatılırken yazar mahalle ile ilgili kendi hayatından da hatıralar katarak yazılarını güçlendirmeli, anlatılanlar cazip hale getirilmelidir. Aynı zamanda gönül gözü de devreye sokulmalıdır. Pek çok mahalle yazısında olduğu gibi mahallenin adını verip, sonra baştan sona kendi hayatını ve düşüncelerini anlatmak, mahalleyi anlatmak demek değildir. Genelde yazdığı mahalle ile ilgili bilgisi, görgüsü ve anlatacağı olmayanlar buna yöneliyor maalesef.

Mahalleler yazılırken, yazarın mahalledeki yaşantısı, gözlem ve

tespitleri son derece önemlidir. Bunun yanında yazar, Osmanlı arşivlerinden, Şeriye sicillerinden, mahallede mevcut tarihî eserlerle ilgili olarak daha önce yazılan kaynaklardan, Veli Sabri Uyar Hoca'nın dizi yazılarından, eski Konya resimlerinden, *Konya* dergisinden, İl Yıllıklarından, tapu ve belediye arşivlerinden yararlanmalı bu arada bir literatür taraması da yapılmalıdır. Canlı kaynaklar olarak, mahalle muhtarlarından, mahallenin yaşlılarından mutlaka istifade edilmelidir. Bilhassa Şeriye sicilleri mahalleler için başlı başına bir kaynaktır. Onlarda çok bilgi var. Birçok bilinmezi bu kaynaklar vasıtasıyla çözüyoruz. Mahalle çalışmalarında ne kadar çok kaynaktan istifade edilirse ortaya o kadar mükemmel bir mahalle anlatımı

çıkacaktır. Masa başında oturup birkaç saat içerisinde mahalle yazılmaz. Zaten sıkıntı da bu tür yazılardan kaynaklanıyor.

2010 yılında İstanbul'un kültür başkenti ilan edilmesi dolayısıyla kırk yazara hazırlattırılan, "İstanbulum" serisinin karıştırılması ve gözden geçirilmesi de faydadan hali değildir. Bunlar yazarlara fikir verebilir, yol gösterici olabilir. İçlerinde örnek olabilecek olanları da çıkabilir.

Serinin pek çoğunu dikkatlice inceledim. İçlerinde bazı zayıf anlatımlar yanında, çok güzelleri de var. Bunlara da mutlaka bir göz atılmalıdır, diye düşünürüm.

Yalnız bunların içinde çok kötü örneklerle de rastlamak mümkün. Adamlar kitabın kapağına bir semtin adını yazmışlar, ama kitapta semt yerine, baştan sona kendi hayatlarını anlatmışlar, hanımlarının bilmem nesine kadar. Adamlar yıllarca oturdukları, girip çıktıkları semte turist gibi girip çıkmışlar. Bir kere olsun gönül gözleriyle dönüp bakmamışlar. Demek ki yarıncılar da bunları okumadan basmış. Harcanan paraya da, dolayısıyla yazılmayan o semte de yazık olmuş. Demek ki, İstanbul gibi bir kültür merkezinde kırk semti adam gibi yazacak yazar bulamamışlar. Bu da mahalle ve semtlerin yazılmasının zorluğunu ortaya koymaktadır. Baklayı ağzımızdan çıkaralım. Hazırlanacak olan Konya mahalleler kitabı da bunlara dönmesin.

Yayımlanan kitaplardan bazıları İstanbul'da Bilim ve Sanat Vakfı tarafından geçen yıl sonlarına doğru, Tarih Okumaları çerçevesinde ve Kalpten Kaleme başlığı

altında yeniden ele alınmış ve yazarlar vakıf merkezinde birer konuşma yapmaya başlamışlardır.⁽²⁾

Konya, İstanbul'dan çok farklı bir şehir. İstanbul semt semt, bazıları ilçe, olarak ayrı ayrı şahıslara yazdırılmış. Konya'da sadece Meram (semt olarak), Hocacihan, Altınçeşme Önü, Ulırmak, Topraklık ve Araplar ancak semt olarak yazılabilir. Zira bunlar birden ziyade mahalleden meydana gelmiştir. Diğer mahalleler ise münferiden ve birer birer yazılmalıdır. Eğer mümkünse mahalleler burada yaşayan, tecrübe ve kültürü müsait insanlar tarafından yazılmalıdır. Ve yazılanlar tekrar tekrar gözden geçirilmeli ve nelerin eksik kaldığı hususuna dikkat edilmelidir.

Şu hususların da belirtilmesinde büyük fayda var, bütün semt ve mahalleler bir tarihçi, bir edebiyatçı, bir sosyal bilimci, bir psikolog ve bir tasavvuf uzmanı hassasiyetiyle kaleme alınmalıdır. Zira bu yazılanlar gelecek nesillere bırakılacak en güzel ve en anlamlı armağan olacaktır.

Eğer mahalleler böyle hassasiyetle ve usulüne uygun şekilde yazılırlarsa, ayrıca bunların tamamından, tarihiyle çevresiyle insanıyla ve kültürüyle yaşadığınız şehri bütün özellikleri ile yazmış olursunuz. Bu da Konya kültürüne büyük hizmet olur.

Ansiklopedi çalışmaları yanında, mahalle çalışmaları da devam ediyor. Bu hususta nasıl bir gelişme olacak hep birlikte göreceğiz.

DİPNOTLAR :

- 1- Âlim Kahraman, "Atıkvâlîde", BSV Bülten, S. 75, s. 54 2011.
- 2- A. g. bülten, 52-54.

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

HATIRALAR PENCERESİNDEN: 2

18'LİK BİR KONYALI GENCİN İLK ANKARA GÜNLERİ

Otobüs yolculuğunun son derece sınırlı olduğu yıllarda Ankara'ya gitmek, belki de yolculukların en kolayı idi. Şimdilerde "Eski Garaj" adını verdiğimiz mekân bu iş için açılıncaya kadar Ankara otobüsleri başka başka yerlerden kalkarmış. Mesela, günümüzün Sarraflarının yoğun olarak bulunduğu Tevfikiye Caddesi'nin sonundaki alandan kalkarmış. Saray Çarşısı'nın yanındaki Dedeler Hanı'ndan da kalktığı olurmuş. Galiba bir seyyar tellal çarşısının belli yerlerini dolaşır, 'Filan gün filan saatte filan yerden Ankara'ya otobüs kalkacaktır!' benzeri duyurularla, dönemin avuç içi kadar Konya Çarşısı'nın esnafını haberdar edermiş. Şansınıza, yeterince müşteriler çıkarırsa yolculuk yapılabilirmiş.

1939 doğumluyum. 1957 yılında, Ağustos-Eylül aylarında Ankara'ya birkaç seferim olmuştu. Bunlar benim ilk şehirlerarası yolculuklarım idi. 18 yaşında bir Çaybaşı delikanlının bu ilk yolculuklarında neler hissettiklerini 54 yıl sonra anlatmak belki günümüzün gençlerine ilgi çekici gelmeyebilir. Ama ben tarihe not düşmek için, o günlerde tuttuğum günlüklerimden yola çıkarak bazı aktarmalarda bulunacağım.

Yolculuklarımın sebeplerini önceki yazımda dile getirmiştik; onun için o konulara, gerek görülmedikçe eğilmeyeceğim. Günlüğümün dili ve Türkçesi de bir lise

ikinci sınıf öğrencisinin bütün dik-katsizliklerini sergiliyor. **Abla** için daima bir Konyalı gibi **apla** yazmışım; **ğ** (yumuşak ge) tutarsızlıkları da görülüyor; **buğün** deyivermişim bazen. Bir de edebiyat dersi okuyoruz ya, Arapça, Farsça kelimelerle lügat paralamışız; olmadı, Ataçça kelimeleri de araya sıkıştırmışız. Daha neler neler.

Cümleler genelde kısa... Bazen de kurala uyulamamış. Kelimelerde hece eksikliği var; cümlelerde de kelime eksikliği...

Elbette bütün metne yer verilmeyecek, yeri gelince atlanılacak... Ayrıca anlaşılması kolay olsun diye de [ ] içine açıklamalar eklenecek. Tarih düzenini de ortak bir payda da birleştirdik.

...

18 Ağustos 1957 Pazar, 18.05

Perşembeden beri hummalı bir şekilde Biyoloji çalışıyorum. Dün Zehra Yenge'den [Büyük dayım Murat Köseoğlu'nun büyük kayınbiraderi Bedri Ener'in eşi; Ankara Gazi Lisesi Coğrafya öğretmeni] mektup geldi. Salıya [Ankara'ya] gidiyoruz.

19 Ağustos 1957 Pazartesi, 09.09

[Dün bütün gün çalışmaktan] kafam şişmişti. Gece [18 Ağustos] sinemaya gidecektim. Gidilecek, daha doğrusu kaçılacak bir yer bulamadım. Sonra aklıma parlak bir

fikir geldi. Hakkıların bahçesine atladım, oradan çıktım sokağa. Biraz sonra bir motor geçti; gürültüsünden istifade edip bisikleti sokağa çıkardım. Ver elini[Yazlık] Selçuk [Sineması]...

Bir 75'lik [bilet] alıp oturdum yerime. Filmlerden *Cesur Gangster* (Glenn Ford- Evelyn Keyes) fena değildi. İkincisi de *Takip*'ti (Robert Mitchum-Tereza Write) güzeldi. [Sinema] 23.40'ta dağıldı. Eve gelip yattım.

19 Ağustos 1957 Pazartesi, 21.00

Az evvel [ağabeyimin arkadaşı, kunduracı] Hasan İyican'dan yeni ayakkaplarımı aldım... Yarın yolculuk var. Hayırlısı Allah'tan. Bakalım haftaya neler yazacağız.

22 Ağustos 1957 Pazartesi, 15.45

Üç gün var ki gurbetteyim. Anadan, kardeşten uzak. Babamdan ise sadece birkaç saat oldu ayrılalı. [Ankara'ya] benimle gelmişti. Saat 11.20'de ayrıldı. Az evvel oda arkadaşlarım [da] gittiler. Ben de bunları yazabiliyorum.

Memleketi düşünüyorum... Ankara dediklerini de gördük. Cambazlar şehri... Hele hele Sıhhiye ile Kızılay arası tek kelimeyle bir köstebek yuvası.[Yol çalışmalarını kastetmiştim]

(Buraya kadar olanlar günü gününe yazılanlardır. Ancak yoğun iş trafiği sebebiyle 20 ve 21 Ağustos günleri yazılamamıştır. Bunlarda 22'sinde geriye dönülerek bir şeyler yazılmıştır.)

20 Ağustos 1957 Salı, 11'e 25 kala [10.35]

[Etlük] Garaj[larına] geldik.

Bindik bir dolmuş, atlayıp Ulus Meydanı'na gittik. Oradan Zehra Yengelere telefon edip evlerini[n yerini] öğrendim. Gidip de bulana dek iflahım kesildi. Verdim sepeti, geriye döndüm.

Babamla Ulus'ta buluşup hemşehrimiz Ahmet Ağa'nın (Kiremitçi) dükkanına gittik. Oradan Meram Otel'i'ne... Akşama dek gezdim. [Sınıf] arkadaşım Erollara [Ozanalp] gittim, onu bulamadım. Nurhan'a [?] gittim, onu da bulamadım. Ters yüz döndüm otele. Gece babam [Bedir Ener'in kardeşi, küçük dayı] Salim dayılara gitti.

Dün [21 Ağustos 1957 Çarşamba]

Okula [Gazi Lisesi] gitmeden önce bir hayli gezdim. Sonra okula [gidip sınav için] lazım olanları öğrendim. Aşı için bir hayli yorulduk.

Gece Ahmet Ağa ile beraber [hemen otelimin karşısındaki] Gençlik Parkı'na gittik. Çok hoşuma gitti.

Bugün [22 Ağustos 1957 Perşembe]

... Babam ayrıldı, [Konya'ya döndü]. Kimsesizim.

23 Ağustos 1957 Cuma, 14.52

Bir arkadaşına o kadar ihtiyacım var ki... Memleket [Konya] içimde tütüyor. Bunca yıldır iştir, görürdüm ama sılanın böyle olduğunu bilmezdim. Bu seyahat bana hayatın ta derinliklerini öğretti.

Dün biraz ders çalıştım, keza bugün de... Dün akşam yaya olarak [İtfaiye Meydanı- Kızılay] Yengelere [Zehra Ener] gittim, hâlâ gelmemişler.

Bir türlü rahat ders çalışamıyo-

rum. Annemi, babamı, kardeşlerimi [ağabeyimi ve ablamı] arkadaşları düşünüyorum. Pazartesiyle ipe çekiyorum. Gıpta ediyorum şu Ankara'lılara memleketlerinde diye...

(Bu duygum hayatım boyunca yakamı bırakmadı. İstanbul'daki öğrencilik yıllarımda da, Amerika'daki araştırmacılık günlerimde de... Hâlâ da...)

24 Ağustos 1957 Cumartesi, 19.35

[Oteldeki] odamdayım. Öylece ders çalışıyorum.

[16.00 sonlarında şöyle bir dışarı çıkıyorum. Dönüyorum] Otele giriyorum ki 20.25 adım kala bizim yeni enişte [öğretmen] Kemal [Büyük dayım Murat Köseoğlu'nun ortanca kızı Hatice Ablamla, günlüklerimdeki bilgilere göre 09 Haziran 1957 Pazar günü evlenmişti, Değirmenci] ile kardeşini görmeyeyim mi? Sormayın bendeki sevinci. Otele gitmeme müsaade etmediler. Bindik dolmuşa [doğruca] Zehra Yengelere. [Orada] bir hayli konuştuk. 18.40'a kadar orada kaldık. Oradan ayrılınca Salim Dayılara ve yemeğe kaldık.

Gece otele döndüğümüzde yer olmadığını söylediler. Enişte başka bir otele gitti.

Sabahleyin Zehra Yenge'ye kâğıtları imzalayıp okula geldim, kâğıt aldım. Efendim sonra? Otele dönüp derse başladım; ama çalışmadım. 15.00'ten 17.30'a kadar uyudum. Sonra esaslı bir çalışmaya başladım.

...Şu anda Gençlik Parkı'na (Ankara Sergisi) [bakıyorum]. Yuvarlak salıncaklar dönüyor. Rengarenk ışınların verdiği güzellik bir başka. Mavi, yeşil, sarı, kırmızı... Hele girişin solundaki ağaçlardaki

yeşil florasanlar daha başka. Büyük fiskiyenin göklere yükselen suları...

Caddeden geçen arabalar bana Konya'nın düğünlerini hatırlattı. Zira Konya'da bu kadar oto ancak düğünlerde art arda gelir.

Otelin radyosunun söylediği yarı şarkı da unutulur gibi değil. Ama bunların hepsi ikinci planda kalır...

25 Ağustos 1957 Pazar, 19.35

İki gündür insiyaki olarak aynı anda kaleme sarılıyorum. İnşallah hayra işarettir.

Bugün sabah saat 09.00'da uyanıdım. Ekmek almaya gitmem hariç saat 18.00'e dek devamlı çalıştım.

Sabahleyin [Çaybaşı'ndan komşumuz] Kamburun Mustafa [Nöbet] Abiyi otelde gördüm. Gezmeye gelmiş.

İkinci [üzeri] otelden henüz ayrılmıştım ki birisi "Levhacı" dedi. Baktım siması yabancı değil. Hem tanıdım. Tellal Pazarı'nda çalışan şekerci idi. 15 aylık askermiş.

Ayrıldık. Yengemlere [Zehra Ener] gittim. Bir kâğıt aldım. Sonra şöyle bir tur atmaya çıktım.

[Bir süre sonra] kapağı otele attım. Dinleneceğim. Şu anda Zeki Müren [radyoda] şarkılar okuyor.

(Not: Türkiye'ye, tabii önce Ankara'ya televizyon 12 yıl sonra gelecek.)

Allah'tan bir mani olmazsa yarın bu vakitler eve vasıl olmuş olacağım. Burnumda tütüyor ocağım. Hem de arkadaşlara [olan] hasretim arttı. İnsan köyde hayata alışsa da New York'a hatta Londra'ya gitse köyü yine burnunda tüter.

Eee... Son satır bunlar. Eyvallah.

...

BAŞLARKEN / KİTABE VE KİTABE GELENEĞİMİZ

Binaların genellikle kapı üstlerinde bulunan mermer, taş, ahşap veya çinilere kabartma yahut oyma tarzında işlenmiş anlamlı yazılara “kitabe” denir. Çeşmelere, mezar taşlarına, menzillere, nişan taşlarına ve savaş alanlarındaki kayalara işlenmiş yazılar da, aynı kategoride değerlendirilir. Genellikle dinî mekânların (türbe, cami, medrese); sivil, askerî ve resmî binaların (saray, kütüphane, hamam) kapılarının üst kısmına yerleştirilen kitabeler, taşıdıkları anlama göre tarih, vakfiye veya tamir kitabesi gibi isimlerle anılır.

Tarihî-abidevi eserlere yerleştirilmiş kitabeler, yüzyıllar sonrasına bırakılmış önemli vesikalar hükmündedir. Kitabelerde nesir veya nazımla verilen bilgiler (eserin sahibi, mimarı, hangi maksatla yapıldığı, inşa tarihi...), eserin yapıldığı döneme dair önemli fotoğraflar sunar. Kitabeler binaların estetik dekorunu tamamlamanın yanında, ülke, dünya, siyaset, sanat, edebiyat ve hukuk tarihi için de sağlam vesikalar hükmündedir.

Kitabeler ait oldukları mekânları diğer yapılardan farklı kıldıkları gibi, tarihî hakikatlere yaptıkları şahitlikle de tereddütleri izale ettiklerinden siyasî tarih, medeniyet ve sanat tarihi araştırmacıları için de sağlam kaynak ve delil hükmündedir.

Kitabelerde, göze hoş gelen sülüs, celî sülüs, divanî, kûfî, nadiren talik hattı kullanılmıştır. Hat sanatının gelişmesini ve hangi üslubun hangi asırda rağbet gördüğünü kitabelerden öğrenebilmekteyiz. Aynı şekilde şiir ve edebiyatın gelişmesini, dilin geçirdiği safhaları kitabelerden takip etmek mümkündür. Anadolu’da Selçuklularla başlayan Arapça ve Farsça kitabe geleneği, Kanunî Sultan Süleyman döneminden itibaren Türkçeye dönüşmüştür.

Anadolu’daki ilk Türk kitabeleri nesir hâlindeydi. Manzum kitabe, Osmanlı Devrinde gelişmiştir. Anadolu’da manzum kitabenin yaygınlaşmasında ebcele tarih düşürme de önemli bir rol oynamıştır. Ebcele tarih düşürme, Fatih’ten itibaren Osmanlı’nın son devrine kadar kitabelerde yaygın olarak kullanılmıştır. Kitabelerde başvurulan tarih düşürme hâdisesi, günümüz araştırmacılarının eser ve dönem hakkında daha detaylı bilgilere ulaşmasına da vesile olmaktadır.

Bir esere kitabe konulması, kitabenin edebîliği ve göze hoş gelen bir hat’la sanatkârane yazılması, o eseri inşa edenlerin esere ve eserin yapılış gayesine verdikleri önemi gösterir.

Bazı kitabeler, vakfedilen dükkân, han ve hamamın gelirlerinin nasıl kullanılacağını; türbe, cami ve medreselerin ihtiyaçlarının nereden karşılanacağını ve vakfeden

kişinin şartlarını gösteren bir belge hükmünde olduğundan, aynı zamanda hukukî bir vesika niteliğindedir.

Kitabeler, tarihî eser ve şahsiyetlerin unutulmamasında önemli bir görev üstlenmiştir. Bir dönem, “tuğra, mehdiye ve kitabelerin sökülmesi veya gizlenmesi” kararlaştırıldığı için, siyasî, tarihî, hukukî ve sanat değeri çok yüksek binlerce kitabe kaldırılmış; böylelikle milletimiz bü-

yük bir hafıza kaybına maruz kalmıştır. Daha sonra, tarih ve sanat açısından çok değerli olan bazı abide eserlerimiz gün yüzüne çıkarılmıştır. Üzerindeki sıvalar kazınarak tekrar tarihe şahitlik konumuna getirilen İstanbul Üniversitesinin kapısındaki kitabe bunlardan biridir.

Kitabesiz tarihî eserlerin bulunduğu şehirlerde yaşayan insanlar, yaşadıkları mekânın hafızasından bîhaber durumdadırlar. Kitabe olmadan, büyük tarihî eserler insanlara fazla bir şey söylememektedir. Bu yüzden kitabelerin aslı yoksa fotoğraf ve vesikalardan mislinin hazırlanıp yerlerine konması şehrin hafızasını canlandırma adına önemli bir hizmettir. Diğer yandan, eskilerin yanına, günümüz insanının anlayabileceği tarzda sadeleştirilmiş kitabeler koymak da faydalı olacaktır.

ŞEM'İ VE İMZASINI TAŞIYAN KİTABELER

Doğum tarihi kesin olarak bilinmeyen (1772? yahut 1784?) Âşık Şem'î, Konya'da Piresat Mahallesi'nde doğdu. Asıl adı Ahmet olup dönemin ünlü helvacılarından Mehmet Ağa'nın oğludur.

Yetişme çağında şiire karşı olan ilgisi, baba mesleğinden daha çok bu alana yönelmesine yol açtı. Ölümünden sonra tertiplenen ve yirmi beşten fazla basılan divanını oluşturan çoğu aruzla ve külfetli bir dille kaleme alınmış şiirleri onun mürekkep yaladığının delili olsa gerektir.

Gençlik yıllarında müteaddit ke-reler İstanbul'a giden Şem'î, burada âşık meclislerine katılarak ustalığını kabul ettirdi. Bu arada rakibi âşıkların muammalarını çözmek, kendi astığı muammalarla öbür âşıkları mat etmek suretiyle şöhretini geniş kitlelere ulaştırdı. Bunun sonucu olarak saraya da kabul edilerek dönemin sultanı Üçüncü Selim (1789-1807)'in huzurunda saz çalıp

şiiirler okudu. Rivayete göre Sultan, âşıklara reislik eden Şem'î'nin İstanbul'da kalmasını istediysede o kabul etmedi ve "İhtisap Ağası (çarşı ağası, belediye başkanı)" unvanıyla Konya'ya döndü.

İstanbul'da olduğu gibi, Konya'da da âşık kahvehanelerine devam ederek buralarda dönemin ünlü âşıklarıyla sanatını yarıştırdı. Bir ara Konya'da da bulunup bir âşık kahvesi işleten Âşık Dertli de bu âşıklar arasındadır.

Mevlevî olan Şem'î hac görevini de ihmal etmedi.

Mezar taşına göre 1250/1834-35 yılında vefat eden Şem'î'nin mezarı, Mevlâna Türbesi'nin Üçler Mezarlığı'na bakan dış kısmında, yaya kaldırımının üzerindedir. Sülalesi, bugün, "Şemiler" diye bilinen Şem'î'nin torunu Emine de (1845/1846?-1941?) Konya'nın önemli kadın âşıklarındandır.

Şem'î'nin Gödene taşından şahidesinin dış yüzündeki ta'lik hatlı kitabesi şudur:

vefâtı 1250 (1834-35)

*Bu cihân kimesneye (bâ)kî değil zull-ı hayâl
Gâfllet ile aldanub meyl itme kalb nakkâşına
Âkûbet olsan gerekdir sen de muhtâc-ı du'â
Oku birkaç fâtiha bahşeyle dîn kardâşına
Gitmedi kabre benimle ehl-i evlâdüle mâl
Berk idüüb tobrak dağıldı baştan başına
Ey birâder bak bana ibret değil miyim sana
Şem'î nâmım bir nişân oldu mezârım taşına
1342 (1923-24)
târih-i taimîr*

Celal Çeşmesi Kitabesi

Kitabesinin Şem'î'nin kaleme aldığı Celal Çeşmesi; Mevlâna Türbesi civarındaki Celal Sokağı'nda, Asmalı Mescit'in karşısındadır. Münferit tipte sepetkulpu kemerli armudî kemerli tek lüleli bir çeşmedir. Cephe kalın bir bordürle sınırlandırılmıştır. Çeşmenin önünde dikdörtgen bir yalak taşı bulunmaktadır. Esas yalak taşı ve sekileri tamirat sırasında bozulmuş olmalıdır.

Dikey formlu mermer ayna taşının ortasında şemse motifi bulunmaktadır. Şemsenin üzerinde üç rozet yer almaktadır. Konya'da benzeri görülmemeyen (münferit) çeşme, aşağıdaki kitabesine göre 1235/1819-20 yılında inşa edilmiş, 1294/1877-78 yılında tamir görmüştür. Selçuk Es'in belirttiğine göre 1943 yılında bir tamir daha gören çeşmeden Dutlu suyu akarmış.

Aruzun "fâilâtün / fâilâtün / fâilâtün / fâilün" kalıbıyla kaleme alınmış kitabe manzumesi şudur:

*Çeşmenin ismi Celâl ezkâr-ı Mevlânayadır /
Bâ-husûs kurbîyyeti civâr-ı Mevlânayadır
Bunca varın harc idüüb Hak yoluna taimîr iden /
Sâhibül-hayratta Bâri yâr-i Mevlânayadır
Okun üç İhlâsla bir Fâtiha ihsân idin /
Hacı Abdül-Ahad ki ikrâr-ı Mevlânayadır
Kim içerse âfiyet olsun bu sudan Şem'iyâ /
İntisâbı mecd ile Hünkâr-i Mevlânayadır
sene 1235 taimîr 1294*

Kayihüyüğü Çeşmesi

Yerel söyleyişle Kayıyüğü resmî adıyla Kayihüyüğü, şehir merkezine 25 km mesafede Meram ilçesine bağlı bir köydür. Çeşme, Kayihüyüğü Camii'nin kuzeyindeki meydana dır. Muntazam kesme taşla yapılmıştır. Ayna taşının üstünde iki kitabe vardır. Birisi 0,64 x 0,30 m ebadındaki bir taşa sülüs ile üç satır halindedir. Şair Şem'i'nin yazdığı bu Kitabe H 1240/M 1824-25 tarihini taşır.

*Bu sudan içen bilür âb-ı hayâtın dadını /
Âfiyet olsun Hızır bilürse ger üstâdını
Teşne isen sâhibü'l-hayrâta eyle sen duâ /
Ecrine olan sevâbın Hak bilür ta'dâdını
Oku üç İhlâsla Fâtiha ey Şem'iyâ /
Hayırla yâd eyle Kalkancı Hüseyin ecdâdını
sene 1240*

Kitabelere göre (bk. Latîfi) çeş-

me; Şeyh Hüseyin'in ruhunu şâd etmek için evlâdından kendi adını taşıyan *Kalkancı Hüseyin* tarafından yaptırılmış, 15 yıl sonra suyu artırılmış ve tamir ettirilmiştir. Çeşmenin önünde hayvanların sulanması için uzun bir taş oluk vardır.

KAYNAKÇA:

[ERGUN], Sadeddin Nüzhet-Mehmed Ferid [UĞUR], *Konya Vilâyeti Halkıyyât ve Harsıyyâtı*, (2. bs., haz. Hüseyin Ayan), Konya 2002, s. 181-185.

SAKAOĞLU, Prof. Dr. Saim, "Âşık Şem'i", *Konya Ansiklopedisi*, Konya 2010, C. I, s. 337-338.

KONYALI, İbrahim Hakkı, *Âbideleri ve Kitâbeleri ile Konya Tarihi*, Ankara 1997, s. 995-996, 1005-1006

Konya Büyükşehir Belediyesi A. R. İzzet Koyunoğlu Müze ve Kütüphanesi, Selçuk Es Arşivi, Nu. 3510.

KARPUZ, Prof. Dr. Haşim, *Türk Kültür Varlıkları Envanteri Konya*, Ankara 2009, C. I, s. 515-516.

İ. H. Konyalı Kayihüyüğü Çeşmesi'ni incelerken. (1944)

KÖPÜK

Hatice TEKİN

Köpük! Hani pekmez kıvama geldiğinde, savrulurken üzerinde oluşturulan, şekerli içi hava dolu baloncuklar. Ağzıda pıt pıt patlayıp üzümün taze kokusunu damağa yapıştıran o leziz köpük. Öyle kaşıkla falan yenilmezdi ki... Gidip devasa dut ağacından taze yeşil bir yaprak koparacaksın, odunların can çekiştiği ateşe düşmemek için bir büyüğüne ensenden tutturacaksın, yaprağı büküp kaşık haline getirince, kazanın üzerinde “Ye beni, ye beni” diye bağırarak köpüğe daldıracaksın. Sonra o ganimeti dökmeden, uçurmadan, sağa sola çarpmadan sakın bir köşeye gidip üfleye üfleye keyifle yiyeceksin.

Hevesle beklediğim o gün için büyükler çok çalışırlardı. İki gün öncesinde benim gibi işe yaramaz küçükleri, anneannemin evinde bırakarak, daha gün ağarmadan bağ bozumuna giderlerdi. Akşam geri döndüklerinde, üzümle dolu kocaman küfeleri sahanlığa dizer, buldukları yere çökerlerdi. Onları hiç o kadar yorgun, o kadar kokulu, o kadar pis görmezdim. Çocuk aklı işte... Gün boyu çalıştıkları için terlediklerini, kirlendiklerini anlamaz, yüzümü buruştururdum. Yalnızca birbirlerine acıdıklarını hissederdim. O akşam herkes kendi işini kendi görmeye çalışırdı. Diğer günlerde bir bardak suyu bile gidip almaya üşenen erkekler, kadınların da en az kendileri kadar yorgun olduğunu bildiklerinden, testiyle bardağı bulup döke saça işlerini görürlerdi. Gidenlerin yüzleriyle dirseklerine kadar sıvadıkları kolları, güneşte yanmış olurdu. Birkaç gün sonra onlar acı çekerken, biz küçükler de kabaran derileri soyma telâşına düşerdik. Gölgelikte serinle-

dikten sonra herkes birer birer evlerine dağılırdı. O gece hem üzümler, hem de yorgun büyükler dinlenirdi.

Sabahleyin yeniden anneannemin evinde toplanılırdı. Şu an bile genzimi dolduran kokularıyla, kırmızı taş gibi üzümler, çuvallara doldurulup ağızları da sıkıca bağlanırdı. Sonra çarış denilen beton havuzcukların içine konur, erkekler de çıplak ayaklarıyla bu çuvalları ezerlerdi. Üzümlerin köpüklü kızıl sırası, yeni bir serüvene başlamanın telâşıyla, çarışın kurnasından kalaylı bakraça akardı. Bakraçlardaki üzüm suyu, pekmez toprağı ile karıştırılır, bir gece dinlenmesi için izbeye konurdu; böylece toprak şiranın ekşiliğini alır, yapılacak olan pekmez tatlanırdı...

Böylece büyük güne ulaşırdık. Daha gün ağarmadan yola çıktığımız için, diğer gecelerde nadiren farkına vardığım sabah ezanını yolda duyardım; bir de gecenin sessizliğinde, cemaate yetişmek için alelacele camiye gidenlerin, pıtır pıtır ayak seslerini. Bize eşlik eden babam, yanımızdan geçen herkesle selâmlaşırdı. Anneannemin kapısının önüne geldiğimizde, beni anneme verip o da camiye koşardı. Herhâlde uyandırmaya kıyamadıklarından, biz küçükleri kucaklarında getirirlerdi. Hepimiz sanki sözleşmiş gibi “Hâlâ taşınıyorken, bari keyfini çıkaralım” diye düşünüp uyur numarası yapar, gözlerimizi açmazdık. Bahçeye uzak sessiz bir odadaki sedire “Uykularına devam ederler” ümidiyle bıraktıklarında ise, henüz uyanıyormuş gibi gözlerimizi açardık.

Erkekler onlara göre iş olmadıktan gelmezlerdi. Anneannemin evi

teyzelerim, yengelerim ve onların her yaşta bir sürü çocuğu ile dolardı. Bahçede bir kaç tane büyük ocak hazırlanır, üzerlerine kazanlar yerleştirilirdi. Dünden toprağa yatırılmış şıra, dua ve besmele ile kazana süzülür, kibrit çalınır ateşe can verilir.

Gün içinde yemek hazırlayarak vakit kaybetmemek için ağaçlara, bir gün önceden tedarik edilen, envai çeşitte yiyeceklerle dolu pek çok sepet asılırdı. Kimisinin içinde haşlanmış yumurta olurdu, kimisinin içinde katmer, bazlama. Sanki hiç yemediğimiz özel bir şeyler varmış gibi, bizlerin aklı da o sepetlerde asılı kalırdı. Gün boyunca içlerinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışırdık. Bazen de ağaçta yürüyen bir böcek görsek, yiyeceklerimizi bitireceğinden korkar, başa çıkamayacağımız irilikte olursa da, yaşı büyük çocuklara bahsederdik. Biz, böceği öldürmelerini beklerken, onlar ellerine alıp içimize atacaklarını söyler,

peşimizden koşup eğlenirlerdi.

Bakraçların dibinde kalan tortulu, yoğun sıvıya ıstalak denirdi. ıstalak uzun kış geceleri için tarhana ve köfte yapılır, çerez olarak tüketilirdi. Tarhana tuzlu, köfte tatlıydı. Onları yemek için beklediğimiz sonbahar ayları bitmek bilmezdi. Biz küçükleri:

“Havalar soğuyunca...”, “Sobalar yanınca...”, “Kar yağınca...” gibi sözlerle uzakta ki bir günü hedef gösterip oyalarlardı. Hazırlanan kışlık erzak küplerinin hepsi, anneannemin izbesinde dururdu. Gerçi annem isteyince hemen çıkarıp verirler, biz de evimize götürürdük ama yine de orada yaşayan dayımları kıskanırdık. Onlar da “Vermeyiz, hepsi bizim” diyerek, bizi kızdırırlardı. İnanıp üzülürdük.

Etrafta koşuşturanlardan kimisi pekmez kazanının yanında, kimisi ıstalak başında dururdu. Yaşı genç olanlarsa, çeşme başında boşalan bakraçları yıkamaya koyulurdu. Büyüklerden birisinin “Hadin kızlar, bir şeyler söyleyin de şenlenelim” diyerek, kapıyı açmasından sonra, güzelim türküler birbiri ardına sıralanırdı; gençlerin neşelerinden yaşlılarda nasiplenir, kırış kırış yüzleri yeniden tazeliğine kavuşurdu. Ateş üstündeki pekmezin kaynaması beklenirken, demlenen çaylar dağıtılır, ağaçlarda asılı duran ve ne zamandır mis kokularıyla davetkâr mesajlar yollayan katmerler, bazlamalar ayaküstü yenilirdi. Bu arada sepetteki en sağlam yumurtayı seçme telaşına düşerdik. Çünkü yumurta kırmaca oyununda elenenler, tavuk gibi gıdıklamak veya eşek gibi anırmak zorunda kalırdı.

Gelelim günün en çok sevilen zamanına. Kazanın başındakiler pekmez kıvama geldiğinde, daha küçük kaplara boşaltarak, bekleyenlere gönderirlerdi. Onlar da delikli, uzun saplı kevgirleri sıcak pekmeze daldırırlar, hızla kaldırıp yüksekte bırakırlardı. Bu savurma işlemini tekrar tekrar yapınca, içi hava dolu minik baloncuklar, yani güzelim köpük oluşmaya başlardı. İşte o zaman ortalıkta bir hareketlenme sezilirdi. Herkes büyük dut ağacının yanına varıp temiz, deliksiz bir yaprak koparır, sonra oluşan köpük-

ten yaprağına alır, afiyetle yerdı. Bu böylece bir müddet daha devam ederdi; ta ki köpüğün tadından içleri kıyılana kadar. O zaman gidilen yön değişir, ocak başı olurdu. Çünkü daha demin köze yatırılan patlıcan, biber, patates, soğan onları hazır beklerdi. Kocaman bir tepsiye yan yana dizilen ve henüz dumanı tüten bu sebzeleri, kimi sadece tuzlayıp yerdı; kimi de sarı, mis kokulu tereyağını eriterek. Lokum gibi kayar giderdi mübarekler.

Yirmi beş-otuz kişi vardık. Pekmez savuranlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşınlar, yaptıkları köpük kimseye kâfi gelmez, hepimize pek az düşerdi; belki de bize öyle gelirdi. Savurucular pekmez soğuduğunda köpük oluşmayacağını bildikleri için işlerini bırakırlardı; lâkin biz küçükler bunu anlamaz, “Kocaman kadınlar, hem de yorulduklar” diyerek, onların dedikodularını yapardık. “Büyüyünce hiç yorulmadan, doyuncaya kadar köpük yapalım” diye birbirimize sözler verirdik.

Öğlene doğru yorulup sabırları tükenen annelerimiz, ortalıkta koşuşturan, birbirlerine sataşan ve uykusu geldiği için mızımızlanan bizlerin, ayakaltından çekilmesini isterlerdi. İyi güzel de, bu hengâme bırakılıp sıkıcı eve girilir miydi hiç?

Ne yapsak, ne etsek de bahçede kalsak diye düşünürken, teyzemin oğlu Ömer, “Hadi mutfak damına çıkıp oradan seyredelim” dedi. Hiç itiraz etmeyip hepimiz kuzu kuzu onu takip ettik. Dam dediğim yer, uzun boylu yengemin başını eğerek, ancak girebildiği bir yükseklik. İri gövdeli dut ağacının arkasında kaldığı için, annelerimiz tarafından görünmeyen, demir kapının süslemelerine tırmanarak, dama kolayca atladık. Eğri büğrü mutfak damı, on iki çocuğa gönülsüzce ev sahipliği yaparken, ağırlığımız altında inim inim inliyordu; fakat yüksek sesle, neşe içinde türküler söyleyen büyüklerimiz onun sesini duymuyorlardı.

Yasak olanı yapmanın verdiği heyecanla, sürüne sürüne geldiğimiz damın ucunda siper alıyorduk ki, güzel yer kapma telaşındaki Ömer, büyük bir gürültüyle aşağıya düştü. Bir vaveylâ koptu. Teyzem:

“Kurtarın çocuğum yandı” diye bağırıyor, diğerleri:

“Kız kendine gel, daha o kazanı ateşe koymadık, soğuk” diyorlardı. Üzerine düştüğü kazanın yanında debelenen Ömer'i ise kimse fark etmiyordu. Şıra, üzerine dökülürken genzini tıkadığı için nefes alamıyordu. Neden sonra hırıltularını duyanların kimi su yetiştirdi, kimi de kurtarma bahanesiyle sırtına vurup çocuğu güzelce patakladı. Hangisi işe yaradı bilmiyorum ama bir süre sonra Ömer ayağa kalktı; lâkin bu sefer de ağlıyordu. Düşerken kazana çarptığı alnı, yumurta kadar şişmişti. Biz damdakiler ise fark edilmemek için kıpırdamadan olanları seyrediyorduk.

Ömer'i, susturmaya çabalayandan çok “Oh olsun sana...” diyenler vardı. Bu arada anneannem elindeki işi bırakıp duvar dibine kurulan sedire oturdu:

“Hemen ekmekle şeker getirin bana” dedi. Ben:

“Şu halde nasıl yemek yiyecek” diye düşünürken, bizden küçük birkaç çocuk hep bir ağızdan:

“Biz de ekmekle şeker isteriz” diye tutturdular; tabii ki yakındaki bir büyük tarafından kulakları çekilince, hemen sustular.

Kısa bir koşuşturmayla istedikleri tedarik edilen anneannem, hem ekmeği hem şekerini aynı anda ağzına atıp çiğnemeye başladı. Ömer hâlâ alnını tutmuş ağlıyordu ama onunla ilgilenen yoktu ki... Kimisi ateşin başına, kimisi çeşmeye buluşık yıkamaya gitmişti. Yengem de közde unutulup yanan patlıcan, biber, soğan

için Ömer'i azarlayıp yenilerini koyuyor, bu arada car car bağırıyordu:

“İlk maaşından ödeyeceksin ülen bunların hepsini...”

Damda kalan bizleri de sonunda fark ettiler. İnmemize yardım etme bahanesiyle kimimizin koluna, kimimizin bacağına, artık neremize geldiyse tokadı yapıştırdılar ama biz gıkımızı çıkaramadık.

Anneannem uzun uzun çiğnedikten sonra ağzındaki parçaların hepsini, elindeki mendile usturuplu bir şekilde çıkarttı. Bu ıslak şekerli ekmek kümesini ne yapacağını anlayan küçük teyzem:

“Aman anne” diyerek yüzünü buruşturup yutkunuyordu. Ömer'i tutup anneannemin önüne getiren diğer teyzem de söyleniyordu:

“Haspam, çocukken az mı peşimizden koştun, ağzıma geniş verin diye...” Artık bir genç kız olan küçük teyzemin çocukluk halini düşünemiyordum. Hele hele yemek için ondan bundan geniş istemesi, inanılır gibi değildi. Anneannemin yanına getirilen Ömer, alnına yapıştırılacak olan gevışten kaçmak için bir şeyler denediyse de, teyzem onu yerine çivilemişti. Gevişi Ömer'in alnına bir tülbentle tutturdular. Sonradan öğrendim, anneannemin yaptığı şey morarmayı önlermiş.

Başlarına açığımız türlü dertler, büyükleri yavaşıtsa da, şevklerinden bir şey kaybettirmezdi. Akşam olmadan işlerin bitmesi için, canla başla çalışmaya devam ederlerdi. Tarhana, ıř-talağın unla pişirilip içine bulgur, ke-nevir, ceviz gibi malzemeler katılmasıyla yapılırdı. Köfte ise nişasta ve şekerle pişirilirdi. İkisi de daha sıcakken incecik dökülür sonra kurumaya bırakılırdı. Köfte yapışkan olduğu için tepsilere dökülürken veya küplere yerleştirilirken, altına üstüne serpilen nişasta, bizim için eğlenceli bir oyun aracına dönerdi. Bu işi yapanın etrafında, ciğer peşindeki kediler gibi dört dönerdik. En çok büyük teyzem nazımızı çekerdi. Yüzümüze, nişastaya batırıldığı parmağıyla resimler çizerdi. Kız çocuklarına çiçek, oğlan çocuklarına böcek resmini uygun bulurdu. Bir seferinde yanındakiyle konuşmaya dalıp Ahmet'in yüzüne çiçek resmi yapmıştı da, zavallıya uzun süre “Kız Ahmet” lâkabıyla seslenmiştik.

Akşama yaklaşıldığında kazanın dibinde kalan tortulu pekmezden “Kenevir helvası” yapılırdı. Şeker ve kenevir ilâve edilen pekmez ağıdalaştırılır, tepsilere dökülür dökülmez, daha soğumadan istenilen şekilde kesilip kurumaya bırakılırdı. Çok sert olduğu için kenevir helvasını yemek, her dişin harcı değildi. Bizim oralarda diş kırık birisi “Helva yerken kırıldı” derse gülmeyin, doğrudur...

Aczimin Giryesi

Özünde ara...

Yûsuf olmak, Leylâ olmak elinde değil.
Lakin gözyaşı dök, Yâkup olabilirsiniz.
Nefsi öldür, Mecnûn ol ve özünde ara,
Yûsuf'u da Leylâ'yı da bulabilirsiniz...

Ahmet Sevgi

“GÖLGELİ SOKAĞIN ŞİİRLERİ”

Mehmet Ali UZ

“Gölgeli Sokağın Şiirleri” Kamil Uğurlu Bey’in yeni şiir kitabı. Bu güzel eseri benim adıma lütfedip gazeteye göndermişler. Teşekkür ediyorum. Kapaktaki “1” rakamından bu eserin onun bütün şiirlerinin birincisi olduğu anlaşılıyor. Buna göre eski ve yeni şiirlerinden oluşan “Gölgeli Sokağın Şiirleri” devam edecek demektir.

Şiir meraklıları bilir. Onun ilk şiir kitabı, “Yemenimde Hare Var”, diğeri ise, “Yüreğimde Yâre Var” idi. “Gölgeli Sokağın Şiirleri”nde bunlara tekrar yer verilmiş. Sonuna da yeni şiirleri alınmış. Onun eski şiir kitaplarına ulaşmak mümkün olmadığına göre, bunların hep birlikte yeniden neşredilmesi son derece yerinde olmuş.

Dile kolay, Kamil Bey’le dostluğumuz yarım asrı hatta altmış yılı aşmış. Değerli dostum, çok yönlü bir insan, her şeyden önce o, iyi bir şair, değerli bir yazar, kültür adamı, mimar, bürokrat ve yönetici. Onun, son yıllarda neşredilen iki şehrengizi gerçekten bir harika. O, gençlik yıllarından beri şiiri de hiç bırakmadı.

Beğendiğimiz, hoşumuza giden her şeye, meselâ güzel bir çiçeğe, bir güle şiir gibi deriz. Ardından da onu yaratan yüce varlığa, şükürümüzü eda için de, “Hazâ min fazli Rabbi” sözleri dökülür dudaklarımızdan. Büyükler hep böyle yapar. Gören gözler için çevremizde o kadar çok güzellikler vardır. Fakat biz bunların çoğunun farkında değilizdir.

Çok yönlü tarafı, kibarlığı, çelebiliği ve gönül adamı oluşuyla değerli dostuma da, “Şiir gibi adam”, “Adam gibi adam” nitelemelerinde bulunsak yeridir sanırım. Bunda asla mübalağa

da yapmış olmayız herhalde. Onu yakinen tanıyanlar, onun bu hakkını hemen teslim ederler. Onun sohbetlerine de doyum olmaz.

Şairler, neden yazar, niçin yazar bilemeyiz. Her birinin şiirle iştigallerinin kendilerine göre mutlaka farklı sebepleri vardır. Ama Kamil Bey için şiir, dar ve sıkıntılı zamanlarında sığındığı güvenilir bir limandır. Kendisini orada emniyette hisseder. Bu da onun şiirle niçin uğraştığını düşünenlere bir cevap teşkil eder.

O, çocuklarının da kendisi gibi şair olmasını arzu eder. Fakat onlar şiire zaman ayıramamıştır. Bakarsınız çocukları değil de, torunları dedelerine çeker de, tanımış birer şair olur.

Eski-yeni yüzlerce şiir bulunan eser, Çizgi Yayınevi tarafından yayımlanmış ve 299 sayfadan oluşuyor. Okuyucularımıza eserin on sözü mahiyetindeki, “Bu Kitap Üzerine Birkaç Söz” bölümünü mutlaka okumalarını tavsiye ederim.

Şiir kitaplarının tanıtımının zorluğu ortada. Eserin tanıtımını layık-ı vecihle yapamamış ve sürç-i lisan etmişsek af ola, diyoruz.

Değerli dostumu tebrik ediyor, yeni eserlerini bekliyoruz.

DUYURU

Onun yeni eserinden, “Serin Türkü” ile “Gazel” başlıklı iki şiirini okuyucularıma örnek olarak sunuyorum.

Serin Türkü

Akşamın serinliği
Senin ellerin gibi
Deniz geçti aklımdan
Gözün gözüme değdi

Elimde üç-beş çiçek
Evinize gelincek
Yollar bitiverecek
Aşıca şu gediği

Bilinmez bunca hâlim
Söylemez oldu dilim
Buna bilirken aşkı
Kimselerin bilmediği

Gelmedin bura kadar
Ordan söylesen ne var
Hızlı bastırıldı rüzgâr
Duyulmadı dediği

Bir gel desene gelin
Tutmaz ayağım elim
Bir yerlere gidelim
Kuşların kümelenediği

Bir yerlere gidelim
Kimsenin bilmediği
Elinin ermediği
Nasihat vermediği

Gazel

Gelen küçücük nisâ, sanki bir sultan geldi
Sevindi bezm-i âlem, cümle dervişan geldi

Çok gelen ah'la gelir, derd ü gâm üzre kadem
Bir kutlu geliştir kim Kâmil'e amân geldi

Sultanlar divan kurdu, âlem selâma durdu
Toplayıp eteğini ülfet-i cihan geldi

Hilâl ay oldu, ay oldu sekiz, Kutay
Daha beklemiyorduk, ne zaman geldi?

Gece geçip gitmede, kuşluğa durdu vakit
Sıkıldı karanlıktan ve heman geldi

Aydın olsun gözünüz eydedeler nineler
Han neslinden bir ece, küçük Neslihan geldi